

NO ÉS UN ADÉU

d'Elisenda Guiu

Una comèdia dramàtica o un drama còmic per a un actor i una actriu

* Text participant en versió curta al VI Torneig de dramaturgia. Girona, 2016.

* Fins a la data se n'han fet tres lectures amb els actors corresponents:

- Norbert Martínez i Aina Clotet
- Roger Coma i Anna Moliner
- Miki Esparbé i Diana Torné

SINOPSI: *Una actriu en hores baixes comença una feina com a oradora a cerimònies laiques en una funerària. En el seu primer dia i en la seva primera tasca, ensopega amb un client molt poc convencional: el fill del difunt sembla no estar gens afectat, tot el contrari: més aviat té pressa per enllestir. Malgrat aquesta impressió, la nova oradora de cerimònies intenta entrevistar-s'hi per poder preparar el discurs de comiat, però a mesura que ell explica coses, més sorpreses s'endú ella... Fins a descobrir-ne una del tot inesperada que l'afecta personalment. Edat personatges: Ella ronda la trentena. Ell la quarentena.*

Elisenda Guiu (Barcelona, 1974). Dramaturga i guionista de televisió, des de fa uns anys compagina les dues tasques. Formada en Humanitats i llicenciada en Periodisme a la UPF, en dramaturgia es va formar a l'Obrador de la Sala Bécquet. Va debutar amb Magnetismes al Teatre Gaudí de Barcelona (dir: Pepa Fluvià) i el text fou seleccionat i publicat a la primera convocatòria de la col·lecció Teatro Autor Exprés de la Fundació Sgae. En teatre també ha publicat l'obra Explica'm un conte (Arola editors), posteriorment estrenada al Teatre de Ponent de Granollers (Dir: Mariona Casanovas), i ha escrit i dirigit altres propostes escèniques com Quotidianitats narrades, Vins Escènics o Pedra, paper, tisora, així com diverses peces de microteatre. Va participar al VI Torneig de Dramaturgia de Temporada Alta, amb el text No és un adéu (Girona, 2016), i recentment ha rebut el Premi de Guió de ficció radiofònica per la seva obra Indigestió (Premis Ciutat de Tarragona 2017).

Contacte: Elisenda.guiu@gmail.com

Mob. 651406770

Nov. 2017

NO ÉS UN ADÉU

PERSONATGES: Oradora (actriu jove) i Client (fill del difunt).

ESPAI: Tanatori. Despatx o hall.

1.-

Som al hall d'un tanatori. Ella entra, seriosa, es posa davant del faristol. No sabem si assaja o ja ha començat una cerimònia:

ORADORA.- La vida... Això tan bonic i alhora tan breu del que ens acaba quedant tan sols... un bonic i fràgil record. Bona tarda. Gràcies a tots per la vostra presència. Que sigueu avui aquí, en aquests moments de dol, acompanyant, aixoplugant, abraçant... pot ajudar molt a superar el dur tràngol que la família està passant ara mateix. Avui som aquí per acomiadar a...

Sona un mòbil.

ORADORA.- per acomiadar a... a....

Finalment ella interromp el discurs per respondre al telèfon, que primer ha de buscar dins la seva caòtica bossa. Mentrestant:

Entra ell parlant pel mòbil i amb un catàleg (de taüts) a les mans.

CLIENT.- Els hi vam dir que fos de fullola, penso que vam ser molt clars... i va i ens trobem aquesta de noguera. (...) Sí, sí, tot el que vulguis... Però ho vam deixar ben clar: amb el bàsic en teníem de sobres. Que ja sumen prou la resta de coses. (...) No, no, no estic nerviós! Bé, sí que ho estic, clar! Com vols que no ho estigui? No, és clar que no és pel taüt, però, ja de pas... Tu saps el que val el taüt de noguera? Ho saps? Doncs tranquil, que quan t'arribi l'extracte, fliparàs, Tete. (...) Molt bé, consulta-li a la mama. M'espero.

Ell es queda fullejant el catàleg. Ella per fi troba el telèfon.

ORADORA.- Que vooools, mama. (...) Sí, ja he arribat, i la funció és a punt de començar, així que no tinc temps per enrotllar-me (...) Que sí, que tot molt bé... (...) És clar que és una feina d'actriu! (...) Ai, va, mama, no hi tornis, ja t'ho explicaré després amb calma, vale?

CLIENT.- *(Al telèfon encara)* Què diu? (...) Com? És increïble!

ORADORA.- No és cap misteri, senzillament que prefereixo explicar-t'ho quan ens veiem! Ja t'he dit que ha sortit d'imprevist, però és que la meva feina és així, mama, ja ho saps!

CLIENT.- Aquesta dona és increïble! Només per tal de no quedar malament...

ORADORA.- I una d'estar sempre a punt per interpretar un bon paper...

CLIENT.- Si és que no ho pot evitar!

Es trepitgen.

ORADORA.- Ai, ho sento.

CLIENT.- Au, hòstia.

ORADORA.- Perdoni...

CLIENT.- Quin mal!

ORADORA.- Perdoni, perdoni.

CLIENT.- Una mica més no em rebenta el peu!

ORADORA.- Escolta, mama, ara t'he de deixar!

CLIENT.- Podria anar una mica amb compte, no?

ORADORA.- Ja li he dit que ho sento. *(S'aparta)*

CLIENT.- La tia...

ORADORA.- El tio...

CLIENT.- Pàmfila...

ORADORA.- Imbècil!

CLIENT.- *(Al telèfon)* Res, la típica enganxada al mòbil.

ORADORA.- No, mama, no t'ho dic a tu!

CLIENT.- Aleshores deixem el taüt de noguera!

ORADORA.- Va, ja parlarem, vale?

Ella penja i se'n va a canviar. Mentre es despulla i es posa americana i pantalons, ell acaba la conversa.

CLIENT.- Sí... No... Amb això tens raó: treure'l ara tampoc seria massa agradable. Bé, doncs vaig a veure si arriba el nou orador, espero que no tingui la pell tan fina com l'anterior. Aquesta colla de personatges que no aguanten una feina ni cinc minuts... Tinc ganes d'enllestir d'una santa vegada. *(Penja i surt)*

Quan ell surt, ella es prepara, i ara sí, assaja:

ORADORA.- La vida... Això tan bonic i alhora tan breu del que ens acaba quedant tan sols... un bonic i fràgil record. Bona tarda. Gràcies a tots per la vostra presència. Que sigueu avui aquí, en aquests moments de dol, acompanyant, aixoplugant, abraçant... pot ajudar molt a superar el dur tràngol que la família està passant ara mateix. Avui som aquí per acomiadar a... a... per acomiadar a... a.... *(Rebusca entre les butxaques)* On cony he fotut el paper...?!

Torna a entrar ell, com si estigués buscant algú, adonant-se que és ella:

ORADORA.- I és que en aquesta ridícula butxaqueta és impossible trobar res! Com no rebaixi dos quilos d'avui per demà...

CLIENT.- Doncs jo la veig estupenda.

ORADORA.- *(tallada)* Ai, ho sento, estava... vull dir, que m'estava...

CLIENT.- No es preocupi. Ho estava fent força bé.

ORADORA.- Mmm... Em sap greu però m'haurà de recordar el nom, és que no trobo el...

CLIENT.- Sí, és clar: Jordi Poch.

ORADORA.- Ah, sí: Jordi. Bé... Sigui on sigui, en Jordi ja descansa en pau...

CLIENT.- Com?

ORADORA.- El... Senyor Jordi. Rest in Peace.

CLIENT.- No, maca. El Senyor Jordi de moment és davant seu i no descansa gaire.

ORADORA.- Oh, perdoni, pensava que es referia al nom del seu...

CLIENT.- Si es refereix al meu pare, es diu Pau.

ORADORA.- Pau?

CLIENT.- Vull dir, es deia Pau... Que descansi en pau o no, això ja és una altra història.

ORADORA.- Ah, d'acord. Bé, doncs jo em dic Dolors i a banda d'oficiar la cerimònia...

CLIENT.- Un nom molt bonic.

ORADORA.- Ah, bé, gràcies. Bé, doncs deia que sóc aquí per ajudar-lo en tot el que faci falta.

CLIENT.- Perfecte.

Silenci incòmode.

ORADORA.- Però seguei, seguei, si-us-plau.

CLIENT.- Li ho agraeixo. Porto mitja hora fent petons i abraçades de peu. Tinc els dits fets pols –i els collons ben plens-.

ORADORA.- Com diu?

CLIENT.- Res, res...

(Pausa)

ORADORA.- Bé, ja li han explicat una mica en què consisteix l'entrevista, oi?

CLIENT.- Més o menys.

ORADORA.- De fet m'han dit que ja havia començat a parlar amb algun company meu, oi?

CLIENT.- Aquell pell fina? Sí, va resultar ser massa delicat.

ORADORA.- No en sé els detalls, a mi només m'han avisat i....

CLIENT.- Li va molestar que li digués no sé què. El peix bullit.

ORADORA.- Ah.

CLIENT.- Però espero que vostè no tingui la pell tan fina.

ORADORA.- La pell? No sé què...

CLIENT.- Que no s'ofengui tan fàcilment, vull dir.

ORADORA.- Ah, no, no es preocupi, jo estic molt curtida de la vida...

CLIENT.- Perfecte.

ORADORA.- A veure... Només es tracta que m'expliqui algunes coses sobre la figura del seu pare.

CLIENT.- Quina figura?

ORADORA.- Sobre el seu pare, vull dir.

CLIENT.- Ah.

ORADORA.- Ja sap, per tal de fer un discurs de comiat que el representi i alhora sigui un moment únic, és clar.

CLIENT.- És clar.

ORADORA.- No s'amoïni, tenim tot el temps del món...

CLIENT.- Serà vostè, no pas jo.

ORADORA.- Com diu?

CLIENT.- Que d'aquí una estona tinc hora al barber.

ORADORA.- Al barber?

CLIENT.- Aquests dies no he pogut ni afaitar-me. I no m'agradaria fer tard.

ORADORA.- Ah...

CLIENT.- Així que jo, el temps, el tinc limitat.

ORADORA.- Ja...

CLIENT.- Però vaja, vaig demanar que la cerimònia fos curta, no li caldrà saber gran cosa.

ORADORA.- És clar...

CLIENT.- Què, doncs, ens hi posem?

ORADORA.- Bé, doncs... Primer em caldria saber si hi ha algun familiar que vulgui dir algunes paraules durant la cerimònia o que vulgui...

CLIENT.- No, no, no. Ningú no vol dir ni fer res.

ORADORA.- ...Ah. Val... Aleshores la cerimònia començaria amb la música que vostès escullin.

CLIENT.- Música?

ORADORA.- Pot ser enllaunada o en directe, depenent una mica del seu pressupost. Amb els músics en viu és molt més emotiu... però una mica més car.

CLIENT.- ...

ORADORA.- De tota manera el seu pare va contractar la pòlissa màxima, i els serveis bàsics ja estan pagats, de manera que tampoc pujarà molt.

CLIENT.- Doncs de moment ja hem hagut d'acoquinar per les quatre galetes de la sala.

ORADORA.- Ah, bé... (Treu els papers, nerviosa) Del Barça o de l'Espanyol?

CLIENT.- Com diu?

ORADORA.- Són algunes referències musicals per oferir-li. Els himnes no passen mai de moda. Però també tenim algunes bandes sonores memorables... Titanic, La vida es bella, El Padrino... Potser hi ha algun tema que al seu pare li agradés especialment?

CLIENT.- Sí: la sintonia del Félix Rodríguez de la Fuente.

ORADORA.- Ah, perfecte: li miro si en podem disposar!

CLIENT.- No. No. Oblidi la música.

ORADORA.- N'està segur? Miri que amb una mica de música, la cerimònia és molt més emotiva... Hi ha moments de pell de gallina. I està comprovat que amb música, ploren mes.

CLIENT.- Per pell de gallina, ja tinc la meva. Que amb el fred que hi fot aquí, tinc el borrissol ben enfilat.

ORADORA.- Com vulgui. Doncs anem a buscar el poema.

CLIENT.- Un poema?

ORADORA.- En tenim alguns de preciosos. I els drets d'autor també li entren per l'assegurança.

CLIENT.- Quin detall.

Ella busca entre els papers i en troba un: llegeix, interpretant, dramàtica:

ORADORA.- "Pots plorar perquè ha marxat... o pots somriure perquè ha viscut. Pots tancar els ulls i pregar perquè torni... o pots obrir-los i veure tot el que ha deixat. El teu cor pot estar buit perquè no el pots veure... o pot estar ple de l'amor que compartireu. Pots plorar, tancar la teva ment, sentir el buit i girar-te d'esquena. O pots fer el que a ell li agradaria: somriure, obrir els ulls, estimar i seguir..."

CLIENT.- (La talla) Com ho sap?

ORADORA.- El què?

CLIENT.- Com sap que al meu pare li agradaria que somriguéssim, obríssim els ulls, i tot això que ha dit.

ORADORA.- *(Tallada)* Bé, no ho sé. És sols una manera bonica de dir que la vida continua...

CLIENT.- I poc realista, també. Deixem-ho estar.

ORADORA.- Com?

CLIENT.- Que molt bonic, però no li posi.

ORADORA.- Tampoc vol cap poema?

CLIENT.- No. Ni cançons ni poemes...

Pausa. Ella comença a impacientar-se.

ORADORA.- Em pot dir doncs com li agradaria començar la cerimònia del seu pare?

CLIENT.- Doncs... què sé jo: anant al gra.

ORADORA.- Al gra?

CLIENT.- Amb les quatre paraules que vostè digui ja n'hi haurà prou.

ORADORA.- Quatre paraules...

CLIENT.- O dues.

ORADORA.- Per dir coses del seu pare necessitaré saber coses d'ell. Em pot explicar una mica com era?

CLIENT.- Sí: Baix, prim i calb.

ORADORA.- ... Baix, prim i calb.

CLIENT.- Ara estirat sembla més alt del que en realitat era.

ORADORA.- Em podria dir alguna cosa més personal ell?

CLIENT.- Més personal? Mmm... Roncava.

ORADORA.- Roncava...?

CLIENT.- Però no era un ronc qualsevol, eh? Tenia una manera molt personal de roncar. S'imagina un elefant constipat?

ORADORA.- Un elefant constipat...?

CLIENT.- Doncs més o menys venia a ser això.

ORADORA.- Escolti... em faig al càrrec que no són moments fàcils, i que la ironia i l'excentricitat poden ser recursos vàlids per al dol, però... si pogués fer l'esforç d'explicar-me alguna cosa bonica del seu pare, ni que sigui una... per tal que jo pogués elaborar un discurs ben bonic...

CLIENT.- Una cosa bonica...

ORADORA.- Positiva, si més no.

CLIENT.- Esperí.

(Pausa. Agafa el telèfon i truca)

CLIENT.- Tete... tu que diries positiu del papa? (...) Sí, és necessari. M'ho demana la...la ... la que parlarà en la cerimònia.

ORADORA.- Dolors... Em dic Dolors.

CLIENT.- (...) Ahà. Anoti: La *fideguay*.

ORADORA.- La *fideguay*?

CLIENT.- Ell en deia així a la fideuà. (Al telèfon) I què, com va per la sala de vetlla. Ja ha arribat aquella? (...) Doncs avisa'm quan ho faci per amagar-me bé. (...) Sí, nosaltres, aquí... "xerrant". Et deixo que m'ho vull treure de sobre el més aviat possible. Fins ara.

(Pausa)

ORADORA.- O sigui: una fideuà...

CLIENT.- Sí. De gambes de Palamós. Deliciosa.

ORADORA.- Això és tot?

CLIENT.- També feia l'all-i-olli... De codony. No tan bo.

ORADORA.- No m'ho puc creure.

CLIENT.- A mi també em va sorprendre. Però els mèrits s'han de reconèixer.

ORADORA.- Estic parlant de debò!

CLIENT.- I jo també...

ORADORA.- Li he demanat una cosa positiva del seu pare!

CLIENT.- Fer una bona *fideuà* no li sembla una cosa positiva?

ORADORA.- No l'entenc. Prefereix que digui que va ser un pobre desgraciat?

CLIENT.- És clar que no! Que era el meu pare, eh!

ORADORA.- Disculpi...

CLIENT.- Com m'ha dit que es deia?

ORADORA.- Qui, jo?

CLIENT.- No, l'apuntador.

ORADORA.- Dolors...

CLIENT.- Dolors, vostè fa gaire que fa aquesta feina?

ORADORA.- Per què m'ho pregunta?

CLIENT.- La veig una mica... desentrenada.

ORADORA.- Serà possible! Doncs jo a vostè poc afectat!

CLIENT.- Serà possible!

ORADORA.- Ai, perdoni, no volia...

CLIENT.- Està bé, està bé. No passa res...

ORADORA.- Bé, miri, anoto això de la *fideuà*. Sempre podem dir que va ser un bon cuiner...

CLIENT.- D'acord.

ORADORA.- Alguna altra cosa que li agradés o que fes sovint?

CLIENT.- Collia fulles seques.

ORADORA.- Ah. (*Amb interès*) De roure, de faig, d'arbres fruiters...?

CLIENT.- I jo què sé! L'únic que sé és que en tenia un munt de caixes plenes. Ja n'hem llençat quatre!

ORADORA.- Caixes... De plàstic? De cartró? De sabates?

CLIENT.- Per què ho vol saber?

ORADORA.- Estic intentant esbrinar coses del Senyor Poch...

CLIENT.- Això és el que dirà a la cerimònia? Que guardava fulles seques a capses de sabates?

ORADORA.- Doncs de moment és tot el que se...

CLIENT.- No anem bé, no anem bé...

ORADORA.- Miri, hi haurà de posar una mica de la seva part. Per parlar del seu pare, necessito saber coses d'ell! No m'ho puc inventar!

CLIENT.- No tingui tantes manies. Ell no les va tenir...

ORADORA.- Què vol dir?

CLIENT.- Res...

ORADORA.- No es talli! Què ha volgut dir?

CLIENT.- Miri, vostè pretén que li expliqui coses de mon pare. Però... sap? Jo no sé com era. No en tinc la més remota idea. Bé, sí, pensava que ho sabia, que el coneixia bé, però després va resultar que... En fi.

Tot d'una ell es disposa a marxar.

ORADORA.- Ei, ei! On va?

CLIENT.- A pixar!

ORADORA.- Però...

CLIENT.- *(Amb posat seductor/amenaçador)* No pateixi: tornaré.

3.-

L'Oradora es queda sola. Desfeta. Es posa a parlar amb sí mateixa.

ORADORA.- Ai, Dolors, quin *embolao*, nena. “Una fideguay... Li quedava deliciosa”. Però on m’he ficat?! Si és que ja sabia jo que no havia d’agafar la feina... que això no estava fet per mi! Però clar, com que el pati està com està... I ara què carai dic jo, eh?
(Li sona el telèfon; quan veu qui és, canvia totalment d’actitud, fent veure que no passa res). Mama, mama.... Ja saps que durant els assajos no puc agafar el mòbil... Què vols?? (...) La funció? Doncs... Avui a les 12. (...) Sí, sí, és una funció de dia, mama. Ja parlarem, val? (...) No, no em passa res, és només que tinc els nervis típics i que... que el director es molt *freaky* i em fa venir ganes de dir-li que ho deixo. (...) Com? No, no, no puc deixar-ho...
(Ho pensa) O sí. Sí, és clar, tens raó, mama. Ja trobaré una altra cosa... Ja em sortirà un altre paper! Ara mateix li dic al *freaky* que ho deixo. Si no vol música, ni poemes, que no hi posi paraules tampoc! I els de la funerària, que s’espavilin! (...) Ah, no, res, mama... Que l’obra té lloc a una funerària, sí. I és una bona merda!

CLIENT.- Una bona merda, sí!

ORADORA.- Ai... Ja torna a ser aquí?!

CLIENT.- Això que feia era un simulacre del discurs?

ORADORA.- No n’ha de fer res!

CLIENT.- Sempre he desconfiat dels que donen respostes com aquesta.

ORADORA.- Doncs jo dels que ho fan tot tan ràpid!

CLIENT.- Ah, si ho diu per la meva pixera, va equivocada: encara no he pogut buidar la bufeta!

ORADORA.- Oh, quin greu.

CLIENT.- Digui-m'ho a mi. Hi ha una cua que arriba fins la sala de vetlla!

ORADORA.- Miri, hem de parlar...

CLIENT.- És com si s'haguessin conxorxat per pixar tots alhora!

ORADORA.- És que... li vull dir que...

CLIENT.- És un truc molt habitual, eh: passar la meitat del temps al lavabo. Així tot passa més de pressa i no has de parlar amb familiars que fa segles que no veus.

ORADORA.- Em pot escoltar?

CLIENT.- I si a sobre a la cua hi ha el cotorra de l'onclu Ramon, que no calla ni pixant!

ORADORA.- Ah, doncs que faci ell, el discurs!

CLIENT.- Però que diu? Si el discurs el fa vostè.

ORADORA.- Miri, justament d'això li vull parlar...

CLIENT.- Del meu oncle?

ORADORA.- Del discurs!!!

CLIENT.- Ah, sí, sí, ho tinc present. Però si no li sap greu preferiria encarar aquesta feixuga entrevista en bones condicions fisiològiques... Oi que m'entén?

ORADORA.- Escolti, és que jo/

CLIENT.- No m'ha dit que tenia tot el temps del món?

ORADORA.- Això era abans, perquè ara el que/

CLIENT.- Miri, farem una cosa. Esperem tan sols una mica a que la cua es ventili, i tan bon punt jo hagi anat al servei, enllestim en un moment tot això del discurs. D'acord?

ORADORA.- Però és que el que jo li vull dir és...

CLIENT.- *Because I'm happy... Clap along if you feel like...*

Ell sacseja el cos fent-se passar la pixera, al ritme de la cançó (que pot ser aquesta o una altra).

ORADORA.- Però què fa?

CLIENT.- ... *a room without a roof*. Em va bé per no pensar-hi. *Because I'm happy clap along if you feel like...*

ORADORA.- És increïble!

CLIENT.- Doncs a mi aquest truc em funciona eh. ... *Happiness is the truth!*

ORADORA.- No parlo del truc, parlo de vostè!

CLIENT.- (*S'atura*) De mi? Per què?

ORADORA.- Com pot estar cantant mentre a la sala del costat hi ha... el seu difunt pare?!!

CLIENT.- Perdoni, però una cosa no treu l'altra.

ORADORA.- El seu pare ha mort!

(*Pausa*)

CLIENT.- (molt seriós). Això ja ho sé.

ORADORA.- Ho sento... Miri, no sé quin és el problema... Si és un trauma familiar o senzillament que vostè està... Però a mi *plim...*

CLIENT.- *Plim?*

ORADORA.- Jo tan sols he vingut a fer la meva feina, i la resta no m'hauria d'importar, però...

CLIENT.- Aquesta paraula també la farà servir a la cerimònia?

ORADORA.- ... Però és que no puc evitar-ho, li he de dir: em sembla fatal com s'està comportant!

CLIENT.- A mi "plim".

(Silenci)

ORADORA.- Me'n vaig.

CLIENT.- Ei, ei, ei, esperi.

ORADORA.- Què vol ara.

CLIENT.- Què és el que li sembla tan malament, senyoreta?

ORADORA.- Dolors...

CLIENT.- Miri, senyoreta/

ORADORA.- Dolors, em dic Dolors.

CLIENT.- Dolors, Dolors, Dolors... Doncs DO-LORS!

ORADORA.- Què?!

CLIENT.- Que li sembla tan malament? Que no estigui plorant a moc estès?

ORADORA.- Això em semblaria més normal, sí.

CLIENT.- Au, va, no em sigui falsa!

ORADORA.- Jo?? És increïble!

CLIENT.- Miri, ja m'ha quedat clar abans que vostè és nova en aquesta feina.

ORADORA.- Escolti, això no/

CLIENT.- I a mi això se me'n refot. De fet l'han cridada d'emergència per substituir un altre tipus de pell fina que ens ha deixat a l'estacada, així que d'entrada, li agraeixo que vostè hi sigui. Però siusplau, sigui conscient quin terreny trepitja.

ORADORA.- Ah sí? I quin terreny trepitjo?

CLIENT.- La vida... La realitat. Que es pensa que un mort sempre fa pena?

ORADORA.- Difunt...

CLIENT.- Hi ha familiars que no senten res, però han de vetllar el mort.

ORADORA.- Difunt...

CLIENT.- I potser uns dies abans s'estaven llençant els plats pel cap... però és clar, un cop l'ha palmat, s'ha de ser considerat, i llavors, tant és el que hagi passat en vida, que llavors tot és cantar virtuts del mort!

ORADORA.- Difunt!

CLIENT.- Doncs difunt, collons! El cas és el mateix.

ORADORA.- Siusplau, una mica de respecte!

CLIENT.- I una mica de realitat també! Estic segur que n'hi ha molts que es treuen un pes de sobre al arribar aquí...

ORADORA.- Però què diu...

CLIENT.- És més: segur que n'hi ha que fins i tot ho celebren!

ORADORA.- Mare meva! Vostè està fatal.

CLIENT.- Potser sí. Però tingui-ho present: cada família és un món... i un *culebrón*. Ah, mira, rima i tot.

ORADORA.- No fa gràcia.

CLIENT.- Estic convençut que ara que ha entrat en aquest món tenebrós d'impàs cap a l'altra vida... veurà casos molt més esgarrifosos que el nostre. Ja ho veurà!

ORADORA.- Doncs no, no ho crec, perquè precisament el que estic intentant dir-li és que /

CLIENT.- Escolti, escolti, li puc demanar un favor?

ORADORA.- (*Descol·locada*) Un favor? Que diu?

CLIENT.- Pot sortir un moment i mirar si encara hi és?

ORADORA.- Qui? El seu pare?

CLIENT.- No, dona, aquest no s'ha mogut! El que vull que miri és si l'*onclu* Ramon encara és a la cua del servei... Començo a tenir urgència del tema... (*referència urinària*)

ORADORA.- I jo què sé qui és l'*onclu* Ramon!

CLIENT.- Camisa vermella, pit descobert. No té pèrdua.

ORADORA.- T'ho juro que és per flipar!

CLIENT.- Sí, sí que ho és. I ell, tant content que hi va.

ORADORA.- Miri, li faré aquest favor perquè sóc així de *pava*...

CLIENT.- Pava? Però quin vocabulari és aquest?

ORADORA.- Però quan torni... Quan torni me n'aniré i no el tornaré a veure mai més! M'ha sentit? Mai més.

L'oradora surt.

CLIENT.- Ei! Escolti!

4.-

CLIENT.- Ho veus, papa?! Fins i tot estant mort emboliques la troca! Ara aquesta també s'ha molestat... Però no m'estranya, eh! Tot plegat és una bona merda... Si no haguessis fet el que vas fer... Si no haguessis portat aquesta doble vida, menyspreable i bruta... O si més no, haguessis seguit mantenint-la en secret... Tot hauria continuat com sempre, i ara tots estaríem tristos, plorant per tu, pel pare exemplar... Tot seria normal... Tot seria fàcil. Però no. Tu t'havies de confessar! Per calmar la mala consciència, no? Apa, a deixar anar el "notición"! I nosaltres... a pair-lo! Però jo... jo és que no sé com es fa això, eh. Jo no sé com portar-ho, papa, no ho sé! Estic... emprenyat! Trist... decebut! Enyorat... I ara, precisament ara, he d'explicar coses de tu? No puc. Ho sento, no

puc. I a sobre avui en qualsevol moment pot aparèixer la *fulana*... perquè resulta que la mama l'ha volgut avisar. Sí, ja ho saps com és la mama. Ella sempre vol quedar bé amb tothom, fins i tot amb la que li va fotre les banyes!

(Pausa. Ella torna a entrar).

ORADORA.- Oh, Déu meu!

CLIENT.- No, no parlava amb Déu, ara. De fet no hi acostumo a parlar mai.

ORADORA.- És impressionant!

CLIENT.- Però respecto qualsevol opció al respecte.

ORADORA.- El tanatori és ple!

CLIENT.- Com?

ORADORA.- La capella del seu pare: és a vessar!

CLIENT.- Ah. Sí, ja li he dit abans.

ORADORA.- Ha vingut moltíssima gent!

CLIENT.- S'ha pensat que m'ho inventava o què?

ORADORA.- Tota aquesta gent... Ha vingut pel seu pare!

CLIENT.- Suposo, sí.

ORADORA.- Però és que... tothom està plorant!

CLIENT.- Ja ho tenen això els tanatoris.

ORADORA.- Hi ha unes bessones desconsolades...

CLIENT.- Ah, les cosines d'Alacant. Sempre han estat unes fleumes...

ORADORA.- I una dona amb els llavis molt perfilats no para d'exclamar "tant bo que eraaa!"

CLIENT.- La hipòcrita de la Tia Clara! Van estar deu anys sense parlar-se i ara tot seran lloances...

ORADORA.- Sembla que la gent se l'estimava, al seu pare. No deu ser tan dolent com vostè el pinta...

CLIENT.- Si vostè ho diu...

ORADORA.- M'està dient que tots aquests que han vingut avui a l'enterrament del seu pare són uns hipòcrites?

CLIENT.- No. La majoria ho fan per simple ignorància.

ORADORA.- L'únic que sé és que si parlés amb qualsevol dels que hi ha aquí fora, esbrinaria més coses del senyor Poch que parlant amb vostè!

CLIENT.- Doncs faci-ho. Sí, parli amb ells! Que en cantin totes les meravelles! Que segueixin pensant que el Pau Poch Domènech va ser l'home honrat, el marit fidel i el pare exemplar...

ORADORA.- Es pot saber què pretén dir-me?

CLIENT.- Res! No pretenc res.

ORADORA.- Va, expliqui-m'ho. Vinga... Jo intentaré entendre'l i vostè... A vostè potser li aniria bé deixar-ho anar...

CLIENT.- El que de debò m'aniria bé és que el meu pare hagués tingut el periquito quiet!

(Pausa)

ORADORA.- Què diu...?

CLIENT.- Que què dic...? Que què dic... Doncs que el meu pare va deixar prenyada una altra dona! Això és el que dic!

ORADORA.- Què?

CLIENT.- Sí. Tal com sona. Però no ara, eh, que el pobre amb prou feines podia aixecar un dit. Quan era jove, i ben plantat, i totes li ponien... Mentre ma mare se les veia amb dos marrecs corrent per casa, ell, au, vinga, a portar més criatures al món! Que el món és gran! *(Pausa)* I des d'ahir sabem que en alguna banda del planeta hi ha una pobra desgraciada que ha crescut sense

pare i que nosaltres vam viure enganyats mitja vida... i tot, perquè el senyor Poch tenia la tita fluixa i el cervell petit!

ORADORA.- Com?

CLIENT.- Sí, així és. Amb la mateixa cara de moniato em vaig quedar jo també quan ho vaig saber... ahir mateix.

ORADORA.- Quants anys té?

CLIENT.- El meu pare?

ORADORA.- La filla!

CLIENT.- Ah, no ho sé. Alguns menys que jo... Com vostè si fa o no fa.

ORADORA.- *Joder!*

CLIENT.- Exacte: *joder!*

ORADORA.- Quina casualitat...

CLIENT.- No... No existeixen les casualitats. Es veu que ens volia fer aquest regal abans de passar a l'altre barri. Volia fer-ho amb una festassa! (*Pausa*) Oi que em comprèn ara?

ORADORA.- Doncs no. Tot el contrari! El comprenc menys encara!

CLIENT.- Com diu?

ORADORA.- De fet, a qui comprenc realment és a la filla que va tenir i que va créixer sense figura paterna...

CLIENT.- Però que diu...

ORADORA.- Vostè és un afortunat que ha tingut el seu pare fins que ha mort! Vostè va rebre el seu afecte, el seu amor, per no parlar de totes les comoditats materials! En canvi, l'altra, pobra... no va tenir res! Ni l'escalfor dels seus braços, ni els esmorzars dels diumenges, ni el conte dels vespres... Ho entén? Res!

CLIENT.- Això és corporativisme femení o què?

ORADORA.- Aquella noia va créixer sense pare... i això és molt dur! Molt. Ni s'ho imagina...

CLIENT.- Potser sí.

Pausa. Ella, tocada, intenta recomposar-se. Ell ha quedat pensatiu.

CLIENT.- Pobra Dolors.

ORADORA.- Com?

CLIENT.- La bastarda. Es diu Dolors.

ORADORA.- Dolors...

CLIENT.- Ah, miri, com vostè.

ORADORA.- Ai ai...

CLIENT.- Què li passa?

ORADORA.- Res... res... He de fer una trucada urgent...

CLIENT.- Per mi no es talli.

ORADORA.- És molt important...

CLIENT.- Faci, faci...

ORADORA.- *(De cop, cridant)* Vostè no ha dit que s'estava pixant?!

CLIENT.- *(Astorat)* De fet, em sembla que és el millor que puc fer ara mateix... anar a pixar.

Ell surt. Ella es queda sola: el cervell li va a mil.

5.-

Ella, molt nerviosa, busca el seu mòbil i truca:

ORADORA.- Mama? Escolta'm amb atenció, mama: això és molt important! És... de vida o mort. (...) Sí, sí, encara estic a la feina... No, no, no, encara no he plegat! Ara, escolta'm bé: Tu saps si... Tu recordes que... Vaja: Recordes si alguna vegada el papa havia cuinat fideuà? (...) Sí, fideuà, fideuà: una paella de fideus, ja saps. (...) Per res, mama, simple curiositat... Però recordes si el papa... (...) Això, un atac de nostàlgia, sí... (...) Que sí, que sí. Estic béeeeeeeee. No em passa reeeeeeee. Hòstia mama, però em pots dir d'una santa vegada si el papa feia fideuà: SI O NO?!

Silenci.

ORADORA.- (...) Què? De veritat?! Oh, mama, i per què no m'ho havies dit mai! (...) És clar que té importància! MOLTA! Ara mateix vinc i t'ho explico tot. On ets? (...) Anant al tanatori??? Oh, Déu meu! (*penja*)

Ell torna a entrar.

CLIENT- Collons!

ORADORA.- El meu pare...

CLIENT.- Doncs ara resulta que a la cua hi ha la meva ex!

ORADORA.- El papa...

CLIENT.- I mira que ja fa cinc anys que estem divorciats, eh!
Cinc!!!

ORADORA.- Que fort!

CLIENT.- Que la mala pècora segur que ha vingut sols per fer-me la punyeta! Com si no la conegués!

ORADORA.- És increïble...

CLIENT.- És increïble!

ORADORA.- És massa...

(Pausa)

CLIENT.- Ei, ei... què li passa?

ORADORA.- No m'ho esperava...

CLIENT.- La veig molt trasbalsada.

ORADORA.- ... Així de sobte...

CLIENT.- Però que li passa, que se li ha mort algú o què?

ORADORA.- Síiii!

Destrossada, ella s'abraça a ell com un acte reflex. Ell encaixa l'abraçada com pot...

CLIENT.- Oh, vaja... Ho sento.

Ella se n'adona i se'n separa ràpidament.

ORADORA.- Ai, jo... Jo me n'he d'anar ara mateix...

CLIENT.- Esperí, esperí. No pot marxar així. Vol prendre alguna cosa? Una mica d'aigua? Un gin tònic?

ORADORA.- No. Me'n vaig.

CLIENT.- No, no... No se'n pot anar, esperí.

ORADORA.- Li estic dient que me'n vaig, hòstia! Que deixo la feina!

CLIENT.- Ei, ei, ei, un moment... Però què vol dir que deixa la feina?!

ORADORA.- Acabo de saber la cosa més *heavy* de la meva vida.

CLIENT.- Va, va, va. Una mica de calma. Entenc que una mort sempre és un xoc, jo mateix ho estic vivint, però... Faci un petit parèntesi mental... fins passada la cerimònia. Vostè ha de fer el discurs del papa.

ORADORA.- No, no, no! De cap manera! No puc fer aquest discurs... Ho sento: No m'hi veig capaç.

CLIENT.- És clar que sí, dona. Com no ha de poder? Vostès, els psicòlegs, estan preparats per tot...

ORADORA.- Però és que jo no sóc psicòloga!

Silenci.

CLIENT.- Ah.

Pausa.

CLIENT.- Ah no? Llavors què és?

ORADORA.- Sóc actriu!

CLIENT.- Actriu?

ORADORA.- Sí! Actriu! (*A punt de plorar o entre singlots*) I jo crec que bona... encara que no ho hagi pogut demostrar encara... I no perquè no ho hagi intentat i no m'ho hagi currat perquè jo he treballat molt, m'hi he deixat la pell, però és que m'han faltat les oportunitats, a mi. I quan vaig veure l'anunci... Li asseguro que... Li asseguro que avui he vingut disposada a fer un bon paper... Potser no era la feina ideal, però... jo venia amb predisposició i ganes! Cregui'm que volia empatitzar amb la família del difunt... Però és que... Això... Això... Això és massa! (*Esclata a plors*)

Ell la consola.

CLIENT.- Escolti... Per mi com si és bombera, no m'importa. Tan sols necessitem que algú digui quatre paraules en un acte laic, senzill i curt. Sobretot curt. Digui el que li sembli!

ORADORA.- No, no, no...

CLIENT.- L'únic que vull és que enllestim aquest tema d'una refotuda vegada!

ORADORA.- No, ho sento, no. Ja vindrà algú altre a oficiar la cerimònia, la pòlissa ho cobreix.

CLIENT.- Se me'n fot la pòlissa! Vostè i jo ja hem començat l'entrevista!

ORADORA.- Noooooo!!!! No s'equivoqui! Vostè i jo no hem començat res! Em sent? Res!!!

CLIENT.- No ens pot deixar tirats!

ORADORA.- He de parlar amb la meva mare...

CLIENT.- Però quin tipus de persones contracten aquí?

ORADORA.- He de parlar amb la meva mare...

CLIENT.- Com està el pati laboral, déu meu!

ORADORA.- He de parlar amb la meva mare...

CLIENT.- A una hora de la cerimònia, em diu que ho deixa? Això no és seriós, home! Un país de pandereta, això és el que som!

ORADORA.- He de parlar amb la meva mare!!!

CLIENT.- Doncs truqui-la, collons, no li privo pas!

Vibra o sona el mòbil. L'Oradora se'l mira amb pànic.

ORADORA.- Oh, oh, oh!

CLIENT.- Què passa?

ORADORA.- És la meva mare!!!

CLIENT.- I no l'agafa?

ORADORA.- Nooo! No puc parlar-hi ara!

CLIENT.- *(Al·lucinant)* Perquè després diguin que les dones no són complicades...

(Pausa)

ORADORA.- D'acord, d'acord... Vostè ho ha de saber.

CLIENT.- No, si això ja fa temps que ho sé...

ORADORA.- Segui.

CLIENT.- Si n'hi expliqués algunes de la meva ex...

ORADORA.- És just que li digui.

CLIENT.- El què?

ORADORA.- Segui... si-us-plau.

CLIENT.- Escolti, és que jo massa temps per perdre, ara ja no en tinc...

ORADORA.- (*s'imposa, cridant*) Que sigui!

CLIENT.- D'acord...

(*Pausa*)

ORADORA.- A veure, per on començo... Mmm...

CLIENT.- Pel principi, no?

ORADORA.- A veure, el que li he dir li semblarà molt increïble...

CLIENT.- Ui, si jo li expliqués...

ORADORA.- És que això que li he de dir segur que ho és més. Sap allò de la realitat supera la ficció?

CLIENT.- Jo de sèries de ficció hi entenc bastant. Les americanes són les millors.

ORADORA.- Més aviat sembla una pel·lícula d'aquestes de *Domingo Tarde*...

CLIENT.- Aquestes són massa sensibleres.

ORADORA.- M'ha d'escoltar molt atentament.

CLIENT.- És el que estic fent!

ORADORA.- Veurà... Fa un moment he parlat amb la meva mare...

CLIENT.- Ja... He deduït que hi té una relació una mica... bipolar...

ORADORA.- Està venint al tanatori...

CLIENT.- Qui, la seva mare?

ORADORA.- M'ho acaba de dir ella.

CLIENT.- Que vingui, ja no ve d'una!

ORADORA.- Ara ho he vist clar: Tot quadra!

CLIENT.- Què és el que quadra?

ORADORA.- Al principi no hi he caigut... però de sobte he sentit una punxada aquí. He tingut un pressentiment... I ara ja en tinc la certesa.

CLIENT.- Em sembla que m'he perdut...

ORADORA.- Tots els senyals ho indicaven...

CLIENT.- Quins senyals?

ORADORA.- Ara veig que conèixe'ns avui era cosa del destí.

CLIENT.- Quin destí?

ORADORA.- Que em sortís aquesta feina. Que em toqués vostè en la meva primera entrevista.

CLIENT.- Continuo ben perdut, eh.

ORADORA.- Sap quan en un trencaclosques totes les peces encaixen?

CLIENT.- Prefereixo que no em parli amb metàfores. Es pot saber què em vol dir?

ORADORA.- D'acord. El seu pare...

CLIENT.- Què.

ORADORA.- El seu pare és... Bé, era... Vaja, va ser... Vull dir que el seu pare...

CLIENT.- Dispari, collons!

ORADORA.- És el meu pare.

(Pausa)

CLIENT.- Perdó?

ORADORA.- Si, ja sé que sona com una bogeria.

CLIENT.- Noooooo...

ORADORA.- No és que soni: És que ho és!

CLIENT.- (Riu)

ORADORA.- És increïble, ho sé!

CLIENT.- (Riu més fort)

ORADORA.- Però és aquella agulla en un paller, sap?!

CLIENT.- (*Riu encara més*)

ORADORA.- Avui aquest tanatori és el paller, i ell és l'agulla!

Ell s'atura en sec.

CLIENT.- (*molt seriós*) Ja.

ORADORA.- O jo sóc l'agulla, i vostè el paller.

CLIENT.- Sóc un paller, sí. I no vulgui saber-ne els detalls.

ORADORA.- Però el cas, el cas és que... Que ens hem trobat! El paller i l'agulla!

CLIENT.- Escolti. Si ho diu per treure'n calés, tregui-s'ho del cap.

ORADORA.- És clar que no!

CLIENT.- El meu pare ha mort més pobre que una rata.

ORADORA.- Això no canvia les coses.

CLIENT.- Ni cinc. Zero. Pe-lat. Però va tenir el detall de pagar-se els Morts, això sí.

ORADORA.- El meu pare segur que era generós!

CLIENT.- El seu pare no ho sé. El meu, no gaire.

ORADORA.- Li demano un respecte.

CLIENT.- I jo també a vostè.

ORADORA.- El meu pare ha mort!

CLIENT.- M'està prenent el pèl?

ORADORA.- Vostè és... vostè és molt cínic, oi?

CLIENT.- Jo, el cínic?? Escolti, que el meu pare és aquí al costat en una caixa, i vostè m'està sortint amb aquest ciri!

ORADORA.- Es pensa que faria broma amb una cosa així?

CLIENT.- En aquest món hi ha gent que està fatal, i vostè té tots els números de ser una d'elles!

ORADORA.- Per mi també és un cop molt fort, eh!

CLIENT.- Té raó. En el supòsit que el meu pare fos el seu pare - perdoni que se m'escapi el riure- seria un cop molt fort.

ORADORA.- No fa cap gràcia.

CLIENT.- No. No en fa.

ORADORA.- Tota la vida desitjant conèixer el meu pare, i finalment m'hauré de conformar en coneixe'l embalsamat, i maquillat!

CLIENT.- (*Ara ja, enfadat*) Miri, ja està bé de la brometa, eh! Fins ara li he tret ferro perquè no volia que fotés el camp. Però si segueix per aquest camí...

ORADORA.- Li estic parlant molt seriosament!

CLIENT.- Si segueix per aquest camí, em veuré obligat a parlar amb el responsable de la Funerària!

ORADORA.- Faci-ho. Sí! Faci-ho! Ells també ho han de saber.

CLIENT.- Si-us-plau, enllestim l'entrevista d'una santa vegada, que jo tinc hora al barber i no voldria pas haver-la d'anul·lar.

ORADORA.- Això va de debò.

CLIENT.- No m'ho puc creure.

ORADORA.- Escolti'm bé: Em dic Dolors

CLIENT.- Encantat. Bé, no, és un dir. Perquè més aviat començo a estar desencantat...

ORADORA.- Tinc tan sols uns pocs anys menys que vostè...

CLIENT.- No ho sembla, oi? És que em cuido.

ORADORA.- El seu pare -el meu pare- va deixar prenyada la meua mare però no es va poder quedar amb nosaltres.

CLIENT.- Va dir que anava a comprar tabac i ja no va tornar?

ORADORA.- Molt bé, això, prengui-s'ho de conya, com pel que sembla fa amb tot.

CLIENT.- D'acord.

ORADORA.- No s'ho cregui si no vol, però jo li he d'explicar.

CLIENT.- *Because I'm happy clap along when you feel...*

ORADORA.- Els dos s'estimaven...

CLIENT.- ... *Like a room without a roof...*

ORADORA.- Va ser una relació fruit de l'amor...

CLIENT.- *Because I'm happy clap along when you feel...*

ORADORA.- Però ell ja tenia una família!

CLIENT.- ... *like happiness is the truth!*

ORADORA.- La meua mare mai va voler que sabés qui era per protegir-me...

CLIENT.- Happy... happy...

ORADORA.- Sé molt poc d'ell...

CLIENT.- Happy, happy...

ORADORA.- Però un dia em va explicar que tenia dos fills de la seva dona oficial...

CLIENT.- Happy, happy...

ORADORA.- Dos nois una mica més grans que jo.

CLIENT.- Prou! Prou! Ja n'hi ha prou d'aquesta comèdia! Em sent?! No la penso escoltar ni un segon més!

ORADORA.- El meu pare feia fideuà!

CLIENT.- Felicitats!

ORADORA.- De gambes de Palamós!

CLIENT.- Em pren per idiota? Li dono un únic detall de mon pare i vostè se l'apodera amb l'absurda pretensió de donar pes a aquesta bogeria?! Per favor!

ORADORA.- És cert! M'ho ha dit la meva mare!

CLIENT.- Oh, sí, quina garantia! Collons, com està el pati...

ORADORA.- Però que no se n'adona? Tots els detalls coincideixen! Es deia Pau, tenia dos fills, feia la fideuà boníssima... Sé que són unes circumstàncies una mica especials però... és que la vida és així de bromista!

CLIENT.- Ah! És una broma! Vostè és una sonada d'aquelles que deu voler penjar a les xarxes socials aquesta broma de mal gust.

ORADORA.- No!!!

CLIENT.- Doncs l'adverteixo que si és això la denuncio!

ORADORA.- Nooooooooooooo.

(Silenci)

ORADORA.- Entenc que sigui un xoc. Jo sóc la primera afectada!

(Pausa)

CLIENT.- És veritat que la feia de gambes de Palamós?

ORADORA.- Diu que li quedava deliciosa, però que feia un all-i-oli molt estrany...

CLIENT.- El de codony!

ORADORA.- Siuuuuuu.

CLIENT.- Hòstia!

Silenci.

CLIENT.- A veure. És que el que vostè m'està dient...

ORADORA.- És molt fort, ho sé.

CLIENT.- Si això que diu fos així... Llavors, vostè... vaja, tu... Tu i jo, Dolors...

ORADORA.- Sí...

CLIENT.- Seríem...

ORADORA.- Som, som...

CLIENT.- Collons!!!

Silenci. Ell s'apropa, se la mira.

CLIENT.- Ara que ho dius... Potser sí que...

ORADORA.- Què...?

CLIENT.- El teu nas...

ORADORA.- Què li passa?

CLIENT.- Té una corba força semblant a la del meu... No trobes?

S'observen atentament un a l'altre.

ORADORA.- Oh, sí, és increïble!

CLIENT.- Però si és pràcticament igual...

ORADORA.- Mare meva! I mira...

CLIENT.- Què?

ORADORA.- Doncs... les teves pestanyes...

CLIENT.- Què, què?

ORADORA.- Són bastant llargues i espesses... Com les meves!

CLIENT.- Collons, i tant! Jo tinc unes pestanyes que enamoren!

ORADORA.- Precioses!

CLIENT.- I els dos tenim la pell molt blanqueta...

ORADORA.- I tant: Jo sempre m'he de posar factor cinquanta!

CLIENT.- Doncs jo m'amago del sol com els ratpenats!

Riuen i fan inconscientment un mateix gest alhora. Ella es queda de pedra:

ORADORA.- Oh! Ho has vist? Hem fet el mateix gest!

CLIENT.- Nooo!

ORADORA.- Siiii!

CLIENT.- Hòstia!

ORADORA.- És la genètica!

CLIENT.- La genètica és la hòstia!

ORADORA.- Això és molt emocionant!

CLIENT.- Ens hi haurem d'anar acostumant!

Pausa.

ORADORA.- Saps, Jordi? Des que era ben petitona... Des que tinc ús de raó... Des de sempre, vaja. Sempre vaig desitjar tenir un germà.

CLIENT.- Ah sí? Doncs mira. Et confessaré que jo, alguna vegada, de tant en tant, també he desitjat tenir una germana...

ORADORA.- *(Com si somiés desperta)*.- Somiava en tenir un nen amb qui jugar...

CLIENT.- I jo, una nena a qui empipar... però que no s'hi pogués tornar.

ORADORA.- Algú amb qui compartir les estones avorrides...

CLIENT.- Algú a qui aixecar les faldilles.

ORADORA.- Que m'acompanyés de la mà al *cole*...

CLIENT.- Que m'ajudés a fer els deures...

ORADORA.- Que em guardés el lloc a la cua del parc...

CLIENT.- Que em donés el tros de pastís que li sobrés...

ORADORA.- Que em deixés acompanyar-lo en les seves aventures...

CLIENT.- Que em deixés jugar amb les seves amigues...

ORADORA.- Que a l'institut, em donés consells.

CLIENT.- Que m'ajudés a lligar...

ORADORA.- Que em defensés de qualsevol perill!

CLIENT.- Si algú et toca un pèl, li trenco la cara!

Pausa.

ORADORA.- Ah, ara, ja tindrè qui m'organitzi una festa sorpresa pel *cumple*. M'encanten les festes sorpresa!

CLIENT.- Ui, t'aviso que sóc nefast retenint dates...

ORADORA.- No passa res. T'ho apuntaré a l'agenda!

CLIENT.- D'acord...

ORADORA.- I ja tinc a qui demanar ajuda amb les mudances!

CLIENT.- No he mogut una caixa en ma vida...

ORADORA.- Però sempre hi ha un primer cop, no?

CLIENT.- Psè... Sí.

ORADORA.- Tranquil, de moment, tinc zero expectatives de canviar de pis. Tal com està el panorama, em veig vivint amb ma mare, tota la vida.

CLIENT.- No dona no. Algun dia m'hauràs de fer tiet...

ORADORA.- Ui, això de moment, està pelut. Però si vols et portaré de marxa amb les meves amigues.

CLIENT.- Això està fet!

Pausa. Se somriuen, entre feliços i tímids.

ORADORA.- Hauria d'avisar a ma mare!

CLIENT.- Hòstia, i jo al Tete! Així de sobte, en tens dos. També l'hauràs de conèixer.

ORADORA.- Me'n moro de ganes!

Encara excitats, truquen cadascú pel seu compte, a la mare i germà respectivament.

(Pausa)

ORADORA.- Mama?

CLIENT.- Tete!

ORADORA.- Ho sé tot.

CLIENT.- No t'ho creuràs.

ORADORA.- La vida m'ha fet regal... que tu em volies estalviar.

CLIENT.- Tenia la intuïció que la nova oradora ens portaria sort, però no podia imaginar fins a quin punt.

ORADORA.- No, no, no et retrec res, eh. Ara és només moment de gaudir-ho encara que...

CLIENT.- Collons que si l'hem encertat, no saps fins a quin punt...

ORADORA.- ... encara que sigui només contemplant-lo.

CLIENT.- El papa no s'hagués imaginat mai que encara ens faria un últim regal post mortem.

ORADORA.- No, no estic rara.

CLIENT.- Però noi, la vida és així.

ORADORA.- Bé, si, clar, clar que ho estic. Tot és tan sobtat i nou.

CLIENT.- No, és que no t'ho puc dir per telèfon perquè seria massa increïble.

ORADORA.- Mira, potser m'hauria d'empipar per haver-me'n hagut d'assabentar així però...

CLIENT.- Sols necessito que creuis la porta i vinguis i te la presento.

ORADORA.- ... és que estic massa feliç per enfadar-me.

CLIENT.- Sí, l'oradora i alguna cosa més...

ORADORA.- Molt feliç.

CLIENT.- Collons, Tete, que és important!

ORADORA.- Mama? Mama? (...) Ah, val. Doncs aquí t'espero.

Els dos pengen.

ORADORA.- La meva mare ara baixava de l'autobús. De seguida serà aquí.

CLIENT.- Doncs el tete diu que ha d'atendre el *plasta* de l'onclu.

ORADORA.- No passa res. Després de trenta-tres anys, ja no vindrà de cinc minuts!

CLIENT.- Em sap greu, però és que a l'onclu algú o altre li ha de donar corda... Aquest també te l'haurem de presentar.

ORADORA.- Estic tan contenta...

CLIENT.- Jo estic... en xoc, encara.

ORADORA.- Normal... És... És com un somni fet realitat.

CLIENT.- Ens hi haurem d'anar acostumant...

Pausa.

ORADORA.- Oh, Déu meu, què content es posaria el pare si ens veiés aquí als dos junts, oi? Vull que em parlis d'ell. Vull saber-ho tot! Com era? Què feia? Quines manies tenia? A que dedicava el seu temps lliure?

CLIENT.- Espera, espera... Les coses s'han d'anar paint...

ORADORA.- Sí, tens raó.

CLIENT.- Poc a poc...

ORADORA.- Sí, sí, és clar...

CLIENT.- Per no indigestar-se,

ORADORA.- Que vols dir?

CLIENT.- Res. Ens hem d'anar coneixent... això és tot.

ORADORA.- I tant.

CLIENT.- Mira, ara que seràs de la família, hi ha algunes coses que hauries de saber...

ORADORA.- Ah.

CLIENT.- Res especial. Sols m'agradaria explicar-te una mica a quina saga entres...

ORADORA.- Saga...!

CLIENT.- ... Per tal de poder-hi encaixar el més ràpidament possible. Entens el que vull dir?

ORADORA.- Ui, jo sóc una esponja. Ho absorbeixo tot molt ràpid.

CLIENT.- Perfecte. Com abans t'he dit, cada família és un món i un *culebrón*, i cada una té la seva idiosincràsia...

ORADORA.- És clar.

CLIENT.- Però la veritat és que la nostra, més enllà d'aquest curiós cas de doble paternitat, és força normal... No ens agrada donar la nota. Som gent discreta. Polida, educada, considerada... Anem a votar, reciclem, participem a la Marató, a l'associació de veïns... Som progressistes, d'esquerres i culés, per suposat. Defensem el Dret a decidir... i la permanència dels diacrítics! Som més del seny que de la rauxa, més pragmàtics que somiatruites; primmirats, llepafils i de morro fi. També som sorruts, sorneguers i torracollons, si ens ho proposem. Però som bona gent: uns bonastres. I no ens agrada gens discutir. Per això, prevenim abans que curar: i a principis d'any ens reunim per establir on passarem totes les festes i com ens distribuïrem els caps de setmana a la casa de la Cerdanya. Així és com s'eviten les

discussions familiars! Però, saps una cosa, Dolors? Estic segur que tu i jo no discutirem mai...

(Pausa)

ORADORA.- Una casa... a la Cerdanya?

CLIENT.- Sí. La casa del papa. La joieta de la família.

ORADORA.- Ah. Però tu abans m'has dit...

CLIENT.- Què.

ORADORA.- Abans m'has dit que el papa havia mort pelat!

CLIENT.- Ah, sí, bé... Pelat...

ORADORA.- Llavors el papa no era pobre...?

CLIENT.- A veure, pobre, pobre... Era pobre d'esperit.

ORADORA.- Per què m'has mentit?

CLIENT.- Mentir... Jo no ho diria així.

ORADORA.- Els germans no es menteixen...

CLIENT.- Dona, no t'ho prenguis així.

ORADORA.- Això és molt lleig!

CLIENT.- A veure, sols t'ho he dit per si de cas eres una aprofitada...

ORADORA.- Com?

CLIENT.- Ja saps, una professional d'aquestes que es dedica a anar als tanatoris a caçar fortunes.

ORADORA.- Però que dius!

CLIENT.- Però ara que sé que de veritat ets tu... és diferent.

ORADORA.- A veure, què és el que em volies ocultar exactament? No m'amaguis res, eh!

CLIENT.- Crec que hauríem d'esperar que arribés al tete.

ORADORA.- Vull que m'ho expliquis ara mateix!

CLIENT.- Ei, ei, ei, tranquil.la, eh. Tot això ho hem de parlar davant d'un notari. No estava previst.

ORADORA.- Què?

CLIENT.- Però mira, ell també vindrà a l'enterrament. Tot i que no crec que sigui el moment ni el lloc de parlar de testaments...

ORADORA.- Testament?

Pausa.

CLIENT.- Sí. És clar. Al cap i a la fi és això el que vols saber, no?

ORADORA.- Jo l'únic que vull és...

CLIENT.- Bé, doncs sí. Sí, ja pots estar contenta perquè el papa t'hi ha inclòs.

ORADORA.- Com???

CLIENT.- El papa ens ho va dir poc abans de morir. Ens va dir que ho havia fet. No sé si és veritat, això és una altra... Ell en va parlar al mateix moment que ens parlava de la teva existència, així que et pots imaginar com ens vam quedar tots plegats... Ens arriben a fer una foto aleshores i hagués semblat un retrat de zombies...

ORADORA.- Però...

CLIENT.- Suposo que va decidir-ho en un rampell de mala consciència... I que estava gran, ja. Rapapiejava.

ORADORA.- (Aterrant) Què?

CLIENT.- Rapapiejava. No sabia massa el que es feia... I en aquesta darrera excentricitat... et va voler deixar la casa de la Cerdanya –quins collons-.

ORADORA.- Com?

CLIENT.- Però insisteixo: avui no és el lloc ni el moment per.

ORADORA.- O sigui que a més a més d'un pare, tinc una casa!

CLIENT.- Ei, ei, ei! Para el carro, maca. Que de moment, ningú ha obert testament. A més, en el supòsit que fos així... suposo que hi renunciaries, oi? Al cap i a la fi, fins ara mateix no en sabies res... A més, nosaltres en tenim la legítima... Però si hi renunciés directament, doncs...

ORADORA.- Treu-t'ho del cap.

CLIENT.- Com?

ORADORA.- No hi penso renunciar.

CLIENT.- Perdona?

ORADORA.- Si aquesta va ser la voluntat del papa...

CLIENT.- Però què dius? Què dius, què estàs dient!

ORADORA.- Jo respectaré la seva voluntat.

CLIENT.- És increïble!

ORADORA.- Mira, tot el que està passant avui és prou increïble ja, així que ja no ve d'una...

Pausa.

CLIENT.- A veure, Dolors: diguem-ho clar. Això, no és just.

ORADORA.- I tant que no!

CLIENT.- Ho veus?

ORADORA.- Tu vas rebre el seu amor. Jo tan sols una casa!

CLIENT.- Hòstia!

ORADORA.- No penso renunciar a res.

CLIENT.- És clar! Sempre va bé una herència inesperada, oi? Encara que sigui fotent els teus germans!

ORADORA.- Jo només reclamo el que em pertany.

CLIENT.- Però tu et sents?! Acabes de descobrir que el teu pare és mort, i l'únic que tens al cap és apoderar-te dels seus béns?!

ORADORA.- I tu? I tu què? Tu fa un moment en desfeies la boca amb el teu desig d'una germana, però en realitat estàs cagat per haver de compartir l'herència amb ella!

CLIENT.- No barregis les coses! I parla bé, siusplau!

ORADORA.- Parlo com em surts dels ovaris!

CLIENT.- Collons! Però ara què passa?! On és el romanticisme de la nena que volia un germanet? No eres tan feliç? No en tens prou en haver guanyat dos germans en un matí, que ara més a més vols passar de ser pobra a rica?

ORADORA.- Semblaves un tio guay... "Que no et toquin un pèl, que els trenci la cara?!". Però tot era pura façana, no?

CLIENT.- No barregis les coses!

ORADORA.- No barrejo res.

CLIENT.- Sí que ho fas.

ORADORA.- Vull veure el testament del papa JA.

CLIENT.- Uiiii, quins aires...

ORADORA.- Ja m'has sentit.

CLIENT.- Doncs t'hauràs d'esperar.

ORADORA.- Ets un egoista...

CLIENT.- I tu una pessetera...

ORADORA.- Perdona?

CLIENT.- Quan li expliqui tot això al tete... és que...

ORADORA.- No em penso deixar intimidar!

CLIENT.- És que... és que...

ORADORA.- Ara arribarà la meva mare, també.

CLIENT.- Encara li agafarà un infart!

Silenci incòmode. S'aparten. Esperen ansiosos que arribi el germà i mare respectivament.

CLIENT.- A la merda!

Ell agafa el telèfon i truca directament. Ella, fa el mateix.

ORADORA.- (plorosa) Mama...

CLIENT.- Tete, fes el favor de deixar el putu oncle Ramon d'una refotuda vegada i venir a la sala del costat ipso facto.

ORADORA.- Mama... Ja has arribat? Entra siusplau...

CLIENT.- Fes-me cas... És greu...

ORADORA.- Que vinguis, és important!

CLIENT.- Doncs perquè... perquè... la cosa s'està torçant...

ORADORA.- El que semblava tan especial no ho és tant.

CLIENT.- Tete, escolta, collons: Estic parlant, amb ella:

ORADORA.- Doncs perquè ells, a sobre, m'ho volen posar difícil.

CLIENT.- Amb la seva filla!

ORADORA.- Els seus fills!

CLIENT.- Cony, de qui ha de ser.

ORADORA.- De qui vols que siguin!

CLIENT, ORADORA.- Del papa!

ORADORA.- Doncs del papa, mama, de qui vols que sigui, d'aquest que reposa a cent metres d'aquí i que tu ja deus tenir al davant! *(Pausa)* És per això que ets al Tanatori, no?

Silenci.

CLIENT.- Com?

ORADORA.- Què?

CLIENT.- De què parles?

ORADORA.- Es pot saber de què rius?

CLIENT.- Però com pots estar-hi parlant tu si ara ella és amb mi?

ORADORA.- Però que vol dir que ha mort un veí?

CLIENT.- Que t'ha engegat a la merda?

ORADORA.- Que el van atropellar ahir a la nit?

CLIENT, ORADORA.- Ah...

Pausa.

ORADORA.- No en sabia res...

CLIENT.- No m'ho hagués pensat mai...

CLIENT.- Sí, sí, ara vinc...

ORADORA.- No, ja no cal que vinguis doncs...

CLIENT.- Enllesteixo un moment el malentès i...

ORADORA.- Ja ens veurem a casa.

CLIENT.- Fins ara.

Pengen. Silenci.

CLIENT.- Pel que sembla... res és el que semblava.

ORADORA.- La meva mare no té res a veure amb el teu pare...

CLIENT.- La nostra germana ens repudia...

ORADORA.- Llavors... No és ell...

CLIENT.- No ets tu...

ORADORA.- I tu i jo...

CLIENT.- Res.

ORADORA.- Però... I les pestanyes llargues i espesses...? La pell blanqueta...

CLIENT.- Ja deia jo que en el fons la corba del nas no era ben bé la mateixa.

ORADORA.- El meu pare seguirà sent un misteri per mi.

CLIENT.- Tu rai, que potser algun dia el trobes. Jo, en canvi, he esvaït el somni.

ORADORA.- Oh, sí. Ara podreu gaudir de la caseta de la Cerdanya vosaltres solets. Veus que bé?

CLIENT.- Creu-me si et dic que ara mateix això se me'n refot.

ORADORA.- Ja. T'ha sortit rodó!

CLIENT.- T'ho creguis o no, acabo de tenir la desil·lusió més gran de la meva vida...

ORADORA.- No n'hi ha per tant.

CLIENT.- Et sembla poc? Que he retrobat dues germanes en un moment... i al final m'he quedat sense cap!

ORADORA.- I jo què? "Tan sols" he perdut dos germans i un pare que creia haver recuperat. Ho sento, però et guanyo!

Pausa. Ell s'hi apropa. Intenta, prova, dubta de si posar un contacte físic.

CLIENT.- Escolta...

ORADORA.- Deixa'm tranquil·la.

CLIENT.- La veritat és que...

ORADORA.- (crida) Que em deixis en pau!

Ell, superat, s'aparta però finalment no se'n va. Ella es desmunta. Finalment, per ella mateixa:

ORADORA.- Una de vegades pensa que tindrà un cop de sort. Que no pot ser que tot surti malament sempre i que algun dia els astres es conxorxaran per fer-li la vida millor. Que trobarà feina... Que cobrarà per ella un sou digne... Que trobarà algú que l'estimi... Que viurà a un pis assequible... Que recuperarà el pare que sempre ha trobat a faltar... Els germans que volia. Una llar! Però és clar. Això és com creure encara en els contes de fades,

oi? I pensar que un dia em trobaré a l'ascensor un príncep amb una sabata desaparellada a la mà, i que em portarà al seu palau, amb la hipoteca ja amortitzada, i que tindrem tres gripaus blaus preciosos, que creixeran feliços mentre jo omplo el Nacional d'aplaudiments embogits. La gran revelació! Però no. A mi m'ha tocat una altra cosa...

Pausa.

CLIENT.- Quin final més avorrit.

ORADORA.- Encara ets aquí? No t'he dit que/

CLIENT.- Vull dir el del Príncep i la sabata, i tot això dels gripaus...
Puaj!

ORADORA.- També t'has de posar amb el meu conte? Que vols, enterrar-me directament?

CLIENT.- Mira, ja estariem ben a prop.

ORADORA.- Gràcies.

CLIENT.- És que els finals feliços no són gens interessants.

ORADORA.- Parla per tu, maco.

CLIENT.- A més, són injustos.

ORADORA.- Injustos?

CLIENT.- No tothom que el té feliç se'l mereix. I molts que se'l mereixerien, no el tenen feliç. Crec que tu ets de les segones.

ORADORA.- M'ho he de prendre com una floreta?

CLIENT.- És clar.

ORADORA.- Doncs ho sento. Sóc al·lèrgica al pol·len. I ara si no et sap greu... Estava intentant tenir un moment d'intimitat.

CLIENT.- Dolors...

ORADORA.- Jordi.

CLIENT.- No m'agradaria que ens acomiadéssim així...

ORADORA.- No, és clar, tu el que voldries és enllestir el discurs del teu pare i perdre'm de vista, oi?

CLIENT.- Hòstia, el discurs!

ORADORA.- Oh, quina pena. Doncs ho sento! Perquè ara t'hauràs de buscar la vida. Us haureu. Però em sembla que això en el fons t'és ben igual.

CLIENT.- Se me n'havia anat totalment del cap...

ORADORA.- Tranquil. L'assegurança cobreix un substitut. I amb una mica de sort, aquest sí que serà psicòleg! I tindrà una bona matèria per treballar...

CLIENT.- Sí, suposo que ens enviaran algú altre més normal, potser.

ORADORA.- Gràcies.

CLIENT.- Potser fins i tot amb més experiència i delicadesa...

Però ni de bon tros serà com tu.

ORADORA.- No m'ensabonis ara. No em penso quedar.

CLIENT.- M'hauria agradat, sí, que fossis tu qui oficiés el comiat al papa. Però sobretot, m'hauria agradat que fossis tu l'agulla del paller.

ORADORA.- ...

Per un moment semblarà que ella –o tots dos- s'emocionen.

CLIENT.- Ja ens hi veia, saps? Trucant-nos... Quedant... Sortint amb les teves amigues... És curiós. Per un moment he pensat que el meu pare no ho havia fet tan malament, si al cap i a la fi em donava una germana com tu. Però ara tot se n'ha anat a la merda. Així que... si se n'hi va també el discurs, ja no vindrà d'aquí.

Silenci.

ORADORA.- Ho sento. No t'ha funcionat.

CLIENT.- (*Deixa d'estar entendrit, de cop*) Ah no?

ORADORA.- No. No faré el discurs.

CLIENT.- Ni cobrant molt més?

Silenci.

ORADORA.- Quant més?

S'aguanten la mirada. Fosc o transició.

7.-

Entra ella, solemne, arreglada. Es posa davant el faristol o tarima on parlar. Fa uns gestos perquè entri la música, que no arriba... Ella es molesta però finalment es recompon.

ORADORA.- La vida... La vida... La vida... Qui m'hagués dit que la vida avui em portaria fins aquí... en aquest lloc, en aquest moment... en aquesta situació... Però aquíestic. Aquí estem. Bona tarda, benvinguts –i benvingudes!- Fa una mica de fred, sí, però més fred té el protagonista d'aquest acte... oi? En nom de la família, moltes gràcies per venir, per les flors, per les abraçades... tot ajuda a tirar avall el moment difícil. Bé, difícil no sé si és la paraula... trist... molest... Però ja m'han entès oi?

(Pausa)

Som aquí per acomiadar el Pau. A mi la paraula acomiadar sempre m'ha semblat un eufemisme una mica de mal gust, perquè és unilateral... Vull dir que nosaltres ja ens podem acomiadar, però si l'altre no pot dir res... Em refereixo al difunt - el mort, com diu un... conegut meu. Bé, conegut en el sentit més literal de que ens acabem de conèixer ara i que... - En fi, disculpeu la dispersió. El cas és que quan algú mor, els altres, els vius, ens trobem a una cerimònia com aquesta, per... doncs per... per recordar el difunt... Qui va ser, què va fer.... I segurament, alguns –o molts- de vostès es pregunten ara si en vida en van poder gaudir prou d'aquella persona. Si el van saber escoltar, si el van entendre... o si el van arribar a conèixer de veritat. Afortunats els que ho van fer. I els que no, sento dir-vos que ja no hi són a temps. Ara segur que molts de vostès estan pensant en la seva particular relació amb el Pau Puig Domènech. Mirin: Jo no el vaig conèixer. No. No vaig tenir aquesta sort. I m'hauria agradat eh... M'hauria agradat molt. I hauria parlat amb ell de moltes coses. M'han dit que era un home molt agradable de conversa, que s'hi

podia parlar de tot. I jo no m'hauria tallat un pèl i li hauria fet un munt de preguntes, i segur que si l'hagués deixat respondre-les, l'hauria conegut millor i potser fins i tot l'hauria entès una mica. Del Pau, uns en podran explicar unes coses... D'altres, unes altres... I totes formaran part del mateix ésser... fins i tot quan això sembla impossible. Tot forma part del seu món. Sí... El seu propi món. El món únic i irrepetible que crea cada ésser humà i que quan morim se'n va en algun lloc de l'Univers. L'Univers és ple de mons ben estranys i complexos. Però tenim una sort. I és que tots i cadascun d'elles, deixen la seva petjada a la Terra. Petjades... algunes són òbvies, d'altres aparentment invisibles. Però totes queden i seran recordades.

Pausa.

Així doncs, recordem la petjada del Pau Puig Domènech, i fem-ho amb els que ha deixat aquí, els seus fills, així en plural... la seva esposa... les persones que l'estimaven... en plural també... Estiguem amb ells i gaudim de tot allò que ens va donar. Moltes gràcies.

Aplaudiments. Ella baixa de la tarima. Ell s'ha quedat a escena... Ella el mira. Dubta de si atansar-s'hi.

ELLA.- Perdona, ho he fet fatal... Realment no és una feina per mi.

ELL.- Tens raó, no és una feina per tu... Però no ho has fet fatal.

ELLA.- Ah no?

ELL.- Això de les petjades... m'ha agradat.

ELLA.- Ah sí?

ELL.- Suposo que les petjades hi són. I grans. Però són les seves.

ELLA.- Gràcies.

ELL.- Gràcies.

ELLA.- De res.

ELL.- Vull dir, gràcies per haver-t'hi implicat. Això és el que l'ha fet autèntic.

ELLA.. De debò?

ELL.- Saps què és el que més m'ha agradat de tot el que has dit?

ELLA.- Allò que s'hi podia parlar de tot...?

ELL.- No, i ara. De fet, el meu pare no deixava parlar mai els altres, li agradava tenir la paraula sempre ell.

ELLA.- Ah.

ELL.- La frase del final. L'últim que has dit, vaja.

ELLA.- El "moltes gràcies"...?

ELL.- No. Just abans. "... "I gaudim de tot allò que ens va donar".

ELLA.- Ah, sí.

ELL.- Saps? Just en el precís moment que has pronunciat aquestes paraules... jo... m'he emocionat. Perquè aleshores m'he adonat... Aleshores m'he adonat que tu formes part d'això.

ELLA.- Jo?

ELL.- *(Per primer cop emocionat de veritat)* Tu formes part de les coses que el meu pare m'ha portat, fins i tot sense saber-ho... Com era allò de... algunes petjades invisibles...

ELLA.-. No estic segura que et segueixi.

ELL.- Tot aquest malentès entre nosaltres... un malentès que haguéssim volgut que fos benentès... ell ho ha provocat, ell ha fet que et conegués, i d'acord, sí, potser no haguessis estat la germana ideal, però què collons, a mi m'agradava pensar que ho series. Per això, si... només si tu vols... Vull dir que... Que...

ELLA.- Que sí.

ELL.- Que què?

ELLA.- Que sí, que sí que vull.

ELL.- ... (*Descol·locat*) De veritat? Però...

ELLA.- Va, vine, que tinc un regal per tu.

ELL.- Espera, potser és millor que deixem clares les intencions no fos que hi torni a haver un nou malentès.

ELLA.- Aquest cop ja no fa falta... Tete.

Ell, emocionat, la vol abraçar. De sobte entra la sintonia de Fèlix Rodríguez de la Fuente, que els agafa per sorpresa.

Fosc.

FI.